

Sygn. akt IV KK 379/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 listopada 2013 r.,
sprawy **A. M.**
skazanego z art. 178 a § 4 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 11 czerwca 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 5 lutego 2013 r.,

postanowił

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z dnia 5 lutego 2013 r., skazał A. M. za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzekł wobec niego środki karne: zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat; świadczenia pieniężnego w kwocie 200 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; podania wyroku do publicznej wiadomości. Sąd Okręgowy w T., po rozpoznaniu w dniu 11

czerwca 2013 r. apelacji obrońcy A. M., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, uznając ten środek odwoławczy za oczywiście bezzasadny.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Podzielić należy przy tym stanowisko prokuratora zawarte w odpowiedzi na kasację.

Skarżący w treści kasacji kwestionuje w zasadzie okoliczności będące już przedmiotem rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, dostosowując jedynie ich opis do wymogów postępowania kasacyjnego. Ponadto zwrócić należy uwagę, że Sąd *ad quem* nie zmieniał w sprawie ustaleń faktycznych Sądu *a quo*, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną. Wobec tego zarzuty kasacyjne w istocie skierowane zostały przeciwko rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji, co stoi w oczywistej sprzeczności z art. 519 k.p.k. Autor kasacji, stawiając zarzuty naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa procesowego, kwestionuje jednocześnie w sposób obszerny dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne i dąży w ten sposób do obejścia zakazu podnoszenia w postępowaniu kasacyjnym zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, zawartego w treści art. 523 § 1 k.p.k. Niemniej, abstrahując od formalnej dopuszczalności tak postawionego zarzutu, podnieść trzeba również, że nie sposób jest uznać jego merytorycznej zasadności. Sąd drugiej instancji w sposób wnikliwy rozważył wszystkie zarzuty stawiane w apelacji, co znalazło swoje odzwierciedlenie w obszernym i szczegółowym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W treści tego uzasadnienia w sposób zasługujący na pełną akceptację i, co należy podkreślić powtórnie, bardzo szczegółowo, wykazano bezzasadność zarzutów apelacyjnych, odnoszących się jedynie do oceny materiału dowodowego i dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Niewątpliwie więc w sprawie nie było żadnych podstaw, aby doszukiwać się naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Podstawą taką nie może być z pewnością subiektywna i błędna, skądinąd, ocena materiału

dowodowego i ustaleń faktycznych, dokonana przez skarżącego. W związku z tym zarzut kasacyjny nie mógł zostać uznany za skuteczny.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., skazanego obciążono kosztami postępowania kasacyjnego.